

Publicerad 2006-10-30 15:21 av Esset

önskar att kärleken var mer förtroendeingivande

För jag vet att kärlek inte tål regn

Så ekade falskt orgelspel i hela kyrkan. Så ställde sig alla upp i bänkarna. Så öppnades dörren.

Vad vacker hon var. Alla grät. Jag grät också, inte för att hon var vacker utan för att hon med största sannolikhet skulle bli bedragen. Då skulle skönhet och vita klänningar inte hjälpa henne.

Ja. Ja. De tog varandra. Leva tillsammans resten av livet. Lyckliga. Alla grät. Jag grät också, för att resten av livet så sällan är resten av livet och för att den definitiva lyckan stannar kvar i blomsterdekorationerna som pryder altargången.

Så öppnades porten. När de gick in var de olika. Nu var de samma. Alla grät och kastade ris. Jag grät också, men jag kastade småsten, för jag vet att samma så lätt blir olika igen och att kärlek inte tål regn.

Brudens far höll tal. Brudgummens mor också. Alla åt av tårtan. Jag också, men jag kräktes upp den igen, för jag ville inte svälja hyckleri.

Sång. Musik. Dans. Alla dansade. Jag också, men jag trampade mig själv på tårna för jag vet att det är så livet är.

Tack för att ni kom. Alla tackade. Jag tackade också med fingrarna korsade bakom ryggen. Vad vacker hon var. Vad lyckliga de skulle bli. Vilken god tårta. Tack.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Esset med Poeter.se id #4162 innehar upphovsrätten